

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobkyně: J. Š., narozena X,
bytem P.,
zastoupena P. Š., narozeným X,
bytem tamtéž,

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,**
sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 00 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MPSV-2020/134751-914 ze dne 2. 7. 2020,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí č. j. MPSV-2020/134751-914 ze dne 2. 7. 2020 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 102 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Úřad práce České republiky – krajská pobočka v Plzni žalobkyni nepřiznal příspěvek na péči. Na základě sociálního šetření a posudku o zdravotním stavu vypracovaného lékařem Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň-město dospěl k závěru, že žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

nezvládala toliko dvě základní životní potřeby: péče o zdraví, péče o domácnost. To neodpovídalo žádnému stupni závislosti podle § 8 odst. 2 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách.

2. Žalobkyně proti tomuto závěru brojila odvoláním, v němž namítala nepřezkoumatelnost danou tím, že úřad práce neuvedl skutečnosti, na základě kterých dospěl k závěru o soběstačnosti žalobkyně v ostatních oblastech základních životních potřeb. Následně žalovaný požádal posudkovou komisi Ministerstva práce a sociálních věcí o posouzení stupně závislosti žalobkyně. Posudková komise dospěla k závěru, že žalobkyně potřebuje pomoc při zvládání těchto základních životních potřeb: osobní aktivity, péče o domácnost. Posudková komise na rozdíl od lékaře okresní správy sociálního zabezpečení neuznala samostatnou nezvladatelnost základní životní potřeby péče o zdraví, a to kvůli probíhající rehabilitaci, již u žalobkyně posudková komise nevzala za dlouhodobě nepříznivý stav. Na základě daného posudkového závěru žalovaný zamítl odvolání a rozhodnutí krajské pobočky úřadu práce potvrdil. Převzal vyjádření posudkové komise k odvolacím tvrzením žalobkyně o zdravotním stavu: příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu u žalobkyně tvořila depresivní porucha v remisní fázi v koincidenci s organickou poruchou nálady a organickým psychosyndromem. Žalobkyně zároveň trpěla diabetem mellitem 2. typu, dále potížemi ortopedickými a oběhové soustavy. Další životní potřeby zvládala samostatně, případně neuběhlo dost času na to, aby jejich nezvládání bylo možné pokládat za dlouhodobé. K námitce nepřezkoumatelnosti žalovaný konstatoval, že rozhodnutí úřadu práce vycházelo ze zjištěného stavu věci nezátíženého důvodnými pochybnostmi.
3. Proti rozhodnutí žalovaného žalobkyně brojila žalobou. V ní namítla, že posudková komise nezhodnotila hned pět z celkových deseti základních životních potřeb. Tvrzení o chirurgickém řešení pakloubu komise ničím nepodložila. Naopak, propouštěcí zpráva žalobkyně zmínila operativní řešení jako neúnosné. Z popsaného důvodu nemohl obstát ani argument o příliš krátké době pro posouzení dlouhodobých následků. V souvislosti s tím žalobkyně namítla, že se jejími výhradami žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně nezabýval, ačkoli je měl k dispozici. Vlivem nedostatečně zjištěného skutkového stavu žalovaný učinil chybný závěr o nesplnění kritérií dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně a o nemožnosti zhodnotit u ní zvladatelnost pěti z celkem deseti životních potřeb. Žalobkyně dále namítala nezohlednění lékařských zpráv, konkrétně zprávy MUDr. B. ze dne 18. 3. 2020 a MUDr. N. ze dne 14. 11. 2019. Žalovaný nedostál zásadě materiální pravdy, když si ve správním řízení nezajistil nezbytné podklady. Žalobkyně současně namítala neprovedení sociálního šetření v jejím přirozeném prostředí, tedy u sebe doma, a rovněž, že žalovaný nevypořádal její námitky přesvědčivým způsobem.
4. Ve vyjádření k žalobě žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a vylíčil podmínky uznání dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Žalovaný podle vlastního přesvědčení shromáždil podklady dostatečné pro zjištění skutkového stavu. Posudková komise se vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi a námitkami uvedenými v odvolání a též medicínsky odůvodnila posudkově významné údaje. Lékařské zprávy MUDr. B. a MUDr. N. došly posudkového zhodnocení (zpráva MUDr. B.), resp. se s nimi co do obsahu překrýval diagnostický souhrn v posudku posudkové komise (zpráva MUDr. N.).

Posouzení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

5. Žaloba je důvodná. Žalovaný se nevypořádal s odvolacími námitkami žalobkyně a ani podkladový posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí na ně neodpovídá. Celkově pak právní úvahy žalovaného nemají zřejmý vztah k závěru o skutkovém stavu, který nemá ani zřejmou oporu v jednotlivých skutkových zjištěních.
6. Nedůvodná je námitka žalobkyně, že sociální šetření původně proběhlo v léčebně dlouhodobě nemocných a ne v jejím přirozeném sociálním prostředí. Podle věty druhé § 25 odst. 1 zákona o sociálních službách je to možné. Protože žalobkyně neuplatnila žádné podrobnější námitky, lze tak jen stručně uvést, že spis poskytuje oporu pro to, že tento postup byl po právu.
7. Posouzení stupně závislosti žalobkyně na péči jiné osoby proběhlo bez zhlédnutí či vyšetření žalobkyně pouze na základě zprávy ze sociálního šetření z doby, kdy byla žalobkyně hospitalizována v léčebně dlouhodobě nemocných, a na základě lékařské dokumentace. To samo o sobě by nebylo problematické, pokud by tato poskytovaly odpověď na všechny rozhodné otázky v potřebné kvalitě. Tak tomu ovšem není.
8. Lékař okresní správy sociálního zabezpečení ve svém posudku 24. 3. 2020 výslovně konstatoval, že „péči o domácnost a osobní aktivity lze hodnotit pouze obtížně vzhledem k tomu, že posuzovaná je dosud hospitalizovaná.“ K tomu lze jen připomenout, že přímé osobní vyšetření posuzované osoby lékařem okresní správy sociálního zabezpečení nebo posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí by v řízení o příspěvku na péči mělo být pravidlem, zejména tam, kde může přinést změnu zjištění o skutkovém stavu (srov. rozsudek NSS č. j. 4 Ads 82/2011-44 ze dne 14. 9. 2011; § 25 odst. 3 *in fine* zákona o sociálních službách). Žádné úvahy o tom, jak v situaci žalobkyně hodnotit zvládání zmíněných životních potřeb, posudek lékaře ani následné rozhodnutí úřadu práce neobsahují.
9. Dále pak lékař okresní správy sociálního zabezpečení konstatoval, že omezený pohyb pravé horní končetiny „nelze uznat [patrně jako dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav; pozn. soudu], protože pravděpodobně dojde ještě ke zlepšení hybnosti po dokončení rehabilitace.“
10. Vůči tomuto hodnocení žalobkyně brojila v odvolání ze 4. 5. 2020 s tím, že tento stav je operativně neřešitelný a celkově lze jen obtížně předpokládat zlepšení. K tomu odložila i lékařské zprávy, které výslovně konstatují „neúnosnost operačního řešení (zpráva FN Plzeň z 18. 3. 2020, jejíž součástí je souhrn předchozích vyšetření). Dále pak žalobkyně namítala (prostřednictvím svého zástupce), že není schopna ani po pravdě podávat informace – lékařům uvádí, že k aktuálnímu zranění ruky došlo při pádu, když šla nakoupit. Nakupovat však již roky nechodí.
11. Tyto námitky, ač v části objektivně doložené, žalovaný nijak nevypořádal.
12. Není přitom pravda, že by je vypořádal posudek posudkové komise. V něm komise uvedl, že úraz pravé horní končetiny nadále nesplňuje kritéria dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a že verifikace pakloubu může „být velmi pravděpodobným důvodem ke zvážení chirurgického řešení, tudíž ani v současné době nelze předjímat, jaký funkční stav bude po eventuálním operačním výkonu či po eventuální rehabilitaci.“ Posudek neobsahuje žádnou hodnotící úvahu, z níž by bylo možné seznat, že za stavu „neúnosného operačního řešení“ je důvod vůbec předjímat eventuální operaci (ze správy FN Plzeň se

zdá, že operace eventualitou vůbec není).

13. V návaznosti na toto (nedostatečné) hodnocení pak posudková komise již vůbec nehodnotila zvladatelnost životních potřeb stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, péče o zdraví, komunikace. Tento postup však pro výše popsané nedostatky nemá žádné akceptovatelné odůvodnění. K tomu přistupuje i to, že žalobkyně výslovně namítala, že dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem, je i stav, který podle poznatků lékařské vědy trvá nebo *má trvat déle než 1 rok*. Hodnocení prognózy založené na poznatcích lékařské vědy pak posudek i napadené rozhodnutí opět neobsahují.
14. Hodnocení psychického stavu a schopností žalobkyně pak je velmi stručné, nijak se nevypořádává s poklesem schopnosti orientace, mobility a péče o vlastní zdraví v podobě závratí a neschopnosti zapamatovat si, jak k úrazu došlo, či neschopnosti rozeznat vykloubení a přivolat si pomoc. To všechno žalobkyně tvrdila v odvolání bez jakékoliv odpovědi žalovaného.
15. Celkově také posudek a především ani rozhodnutí žalovaného nezohledňují, že hospitalizace žalobkyně skončila 18. 3. 2020, v odvolacím řízení tedy již bylo možné doplnit poznatky o zvládání životních potřeb v přirozeném sociálním prostředí žalobkyně. To se však nestalo, byť původní zpráva ze sociálního šetření o řadě životních potřeb z povahy věci nemohla ani vypovídat.

Závěr

16. Z uvedených důvodů dospěl soud závěru, že rozhodnutí č. j. MPSV-2020/134751-914 ze dne 2. 7. 2020 vychází ze skutkového stavu, který vyžaduje zásadní doplnění [§ 76 písm. b) s. ř. s.]. Rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.).
17. V něm si žalovaný ujasní, podle potřeby i prostřednictvím nového sociálního šetření nebo přímým osobním vyšetřením ze strany lékaře, jaký je zdravotní stav žalobkyně, jaká je jeho prognóza podle poznatků lékařské vědy a jakým způsobem žalobkyně fakticky zvládá jednotlivé životní potřeby. Dále žalovaný vypořádá každou jednotlivou odvolací námitku žalobkyně. Pokud dospěje k závěru, že některé otázky není možné hodnotit, podrobně to odůvodní, včetně vysvětlení, proč jde o postup *lege artis* a kde má takový postu oporu v rozhodné právní úpravě.
18. Procesně úspěšná žalobkyně má vůči neúspěšnému žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložila (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Ty jsou tvořeny zaplacenou cenou poštovních služeb ve výši 102 Kč (obálky na č. l. 9 a 22).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 14. května 2021

Mgr. Jan Šmakal, v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.